

LASTEAIATEATAJA

Jõulueri 2020

Jõulueri 2020

kajastab jõulurõõmsaid päevi kõikides lasteaiamajades

täiendab lastevanemate unejutuvaramut Tarvastu Lasteaia talvemaajõulujutuga.

Jõulurõõmsad päevad Tarvastu lasteaias.

Ka nii keerulisel ajal, kui viirused segavad meie igapäevaelu, on võimalik väga turvaliselt jõulurõõmu jagada ja saada. Jõulukuu lasteaiaelu pikkus on tavapärasest lühem, aga tavapärasest rohkem on tegevusi, mis kannavad hoole, hoolivuse ja armastuse sõnumit.

Tarvastu lasteaia kõigis neljas majas on au sees pidulikud jõululauad

ja advendiaegsed kirikukülastused.

Sel aastal toimusid veel päkapikudisco ja öökino.

Postkaart kohalike eakate postkasti on ka aastaid kandva jõuga. Sel aastal osalesime üleskutses, mille kaudu saadeti häid soove erinevatesse hooldekodudesse.

Väga salapäraseks kujunesid esmaspäevased adventihommikute laternamatkad metsa, et metsaelanikele jõulurõõmu pakkuda ja ise päkapikulõkkest adventiküüna süüdata.

Piparkoogipäevad ja muinasjutuhommikud, jõlutantsulised rütmikatunnid ning igapäevane päkapikumäng on tavapärane osa jõulukuu tegemistest, kuid selle aastase piirangute valguses tundusid siiski südamlikumad ja soojemad, kui eelnevatel aastatel.

Kuna nii rühmade- kui ka majadevaheline liikumine on juba pikka aega koroonahoo tõttu mittesoovitav olnud, siis oli vaja loovat nutikust, et lapsed jõuluvana juures ära saaksid käia. Nii muutuski Kärstna mõisapark teisel detsembrikuu nädalavahetusel Tarvastu Lasteaia talvemaaks.

Kahele päevale jagatud hajutatud tegevuste kaudu said jõulurõõmu metsaelanikud, lapsed ja laste pered. Hoolekogu abil korraldatud õnneloos pakkus rõõmu paljudele ja heateokohvikus pakuti kehakinnitust. Lambad ja hobune olid ka uudistajatena kahel päeval kohal. Lasteaia töötajatest päkapikkude abil leiti lõpuks ka jõuluvana üles.

Juba advendiaja alguses käis jõulurong kõigis lasteaiamajades lapsi sõidutamas ning tegi seda ka talvemaal.

Pühapäeva õhtu saabudes viis Tarvastu Lasteaia töötajad lauldes hooldekodu õuele jõuluvalgust jagama. Kärstna kabelimäel marmorlapse juures süüdati kitarrihelide saatel hulgaliselt adventiküünlaid.

Ainult üheskoos mõeldes, tegutsedes ja ühes suunas vaadates sünnib asju, mis kosutavad hinge ja soojendavad südant veel pikka aega. Tarvastu Lasteaia jõulukuu just selline sai.

Fotode autorid: Sirje Laks, Heli Almre, Madli Ütsik, Reet Järveküla, Helja Ütsik, Merike Tulp, Liisi Maran, Tiina Kullama, Aili Klein, Tuule Vilgelm, Tiiu Rõõm, Jana Sild, Piret Kuropatkin, Siret Letlane, Aire Kotov, Merit Letlane, Kristel Muru, Külliki Kullama, Urve Grossthal.

Vaadake lisa: eliis.ee

<https://tarvastulasteaed.weebly.com/lasteaia-teataja.html>

TARV – LA TALVEMAA JÕULUJUTT

Idee autor: Sigrít Letlane

Jõulujutu kirjutas kokku: Merike Tulp

Loitsude riimimeister: Urve Grossthal

Pildid joonistas: Meelike Ivan

Oli varajane jõuluaeg ja omi toimetusi toimetasid ka TARV(Tarvastu)- LA(lasteaia) TALVEMAA päkapikud. Pakkisid kinke ja tassisid heade laste susside sisse meelepäraseid maiustusi. Päev läks päeva järel ning üsna varsti tuligi Lapimaalt oodatud teade, et jõuluvana on laste poole teele asunud.

Nüüd läks õige kiireks. Töömaht suurenes hetkega, ning kogu päkapikkude tiim oli jõuluaegse sagimisega ametis. Kõik sibasid ja sibelesid. Mitte ainult päkapikud, vaid ka Talvemaa pargis elavate loomade pered olid oma urgude, pesade ja koobaste juures agaralt toimetamas. Nemadki tegid ettevalmistusi jõuluvana tulekuks.

Siilide perekond kraamis lehehunniku kohevaks, tegi teerajad puhtaks ja kaunistas õueala imeliste jõululaternatega.

Oravad harjutasid usinalt hüppeid eriliseks oksalt oksale hüppetantsuks.

Karud koopas, kes polnud sooja sügise tõttu veel talveunne jäänud, hakkasid hoolega karutantsu õppima.

Hiirepoisid läksid sootuks ärevile. Nad kutsusid kogu suguselsti lähikonnast oma soojakusse, ning hakkasid oma piiksukooriga jõululaule õppima.

Päkapikupere

toimetas aga usinalt jõulutaadi talvetare ümber. Nii saidki õigeks päevaks kõik toimetused tehtud ja üheskoos hakati jõuluvana koputust ootama.

Kõik ootasid. Ootasid ja ootasid, aga jõuluvana ei tulnud ega tulnud. Aeg aina venis... Midagi oli vist valesti. Üks päkapikkudest võttis julguse kokku ja hiilis tasakesi jõuluvana onni juurde. Ja mida ta nägi..... Jõuluvana magas!!!! Küllap ta oli pimeduse varjus saabunud, nii et keegi ei märganudki, ning puhkas nüüd reisiväsimust välja.

Päkapikud ootasid veel natuke ja ka kõik Talvemaapargielanikud ootasid. Ootasid päeva, ootasid kaks. Ei midagi – jõuluvana magas ikka veel!

Siis läks üks julgetest päkapikkudest päris tarre sisse ja proovis jõuluvana üles äratada. Aga jõuluvana ei ärrganud isegi raputamise peale. Päkapikk uuris tuba põhjalikumalt ja nägi, et laual oli kiri, millele oli kirjutatud:

„Teadmiseks päkapikkudele!“

Päkapikk avas kirja ja sai aru, et kiri oli metsanõialt, nagu eelmiselgi aastal. Metsanõid oli jälle jõuluvana magama uinutanud!

Päkapikk vaatas, luges ja hetkega oli talle selge, mida ta peab tegema, et

kõikide laste ja pargielanike jõulud päästa. Nimelt pidi ta siilid, oravad, karud ja hiired üles otsima, nendele jõulurõõmu viima ja nende käest küsima loitsusõnad, millega saaks Jõuluvana üles ajada. Nii oligi metsanõid oma kirjas kirjutanud.

Samas sai päkapikk teate, et üsna kohe jõuavad Talvemaale lapsed, kes on terve aasta oodanud jõuluvanaga kohtumist. Nüüd hakkas päkapikul kiire. Ta helistas kiiresti teisele päkapikule, et juhtunud äpardusest teada anda. Kui laste saatjapäkapikule said juhised tegutsemiseks kätte antud, siis läks ta ise jõuluvana täre juurde valvesse, et keegi ilmaasjata teda vahepeal ei tülitaks.

Lapsed asusid koos usina päkapikuga mõisapargi elanikke otsima. Ei läinud väga kaua aega, kui nad leidsid juba pargi äärest kivihunniku, mille vahel oli palju puulehti ja ennäe imet, siilipere ise toimetaski oma onni juures. Rõõmsad lapsed teretasid siilikesi, soovisid häid jõule ja andsid siilidele jõulukingiks mitu õunakest. Selline heategu pani siilipoisid niivõrd heldima, et nad suurest rõõmust korraldasid koos lastega ühe lustliku jooksumängu.

Mäng oleks veel kaua kestnud, kuid päkapikule tuli meelde, et kõik teised metsaelanikud ootavad ka jõulurõõmu ja lisaks sellele pidid nad ju teada saada ka loitsusõnad jõuluvana ülesäratamiseks. Päkapikk küsis siilipoistelt, kas nemad teavad metsanõia salapärastest sõnadest midagi? Oh seda rõõmu, siilipoisid teadsidki, kuigi neil oleks mänguhoos sõnade lausumine peaaegu meelest ära läinud.

Üheskoos lausutigi loitsusõnad. Ikka isasiil ees ja päkapikud koos lastega järele.

TERE TULEMAST NÜÜD SULLE,
SÕNAJÕUDU ANNA MULLE,
ET MU SÜDAMESSE MAHUKS
KOGU METSA JÕULURAHU.

SINNA SAAVAD PUHTAD HINGED,
MAHA RAPUTAN NÜÜD PINGED.
HEADUSE MA LASEN SISSE –
SEE JÄÄB MINU SÜDAMESSE.

LUBADUS MUL OLGU KINDEL:
AITAN TOITA LOOMI-LINDE.
OLGU PORI, LUMEVALLID –
PUUDELE TEEN IKKA KALLI.

Loitsusõnad kõlasid kui võlusõnad ja peale nende lausumist sooviti veelkord üksteisele kaunist jõulurahu ning jätkati teekonda.

Teekond oli riukalik. Siin-seal lumekest ja samas jälle palju lehti ja oksarisu. Ei läinud kaua, kui paistma hakkasid suured, suured kuused. Imeilusad ja sihvakad, nagu jõulurahu kuulutamise teetähised keset mõisaparki. Juba kaugelt oli näha, kuidas kaks lustlikku oravapoissi üksteist oksalt oksale hüpates taga ajasid. Lastelgi tekkis soov joostes edasi minna, et ikka kiiremini oravaperele jõulurõõmu jagada saaks.

Oravad olid väga üllatunud, kui nägid lapsi kuusikusse tulemas. Kui aga lapsed häid pühi soovisid ja oma jõuluningiks kaasa toodud pähklikorvi üle andsid, siis oravapoisid lausa kilkasid rõõmust. Nad olid nii õnnelikud, et kutsusid oma uued sõbrad kohe sügavasse metsa, et nendega koos oma äsja selgeks õpitud mängu mängida.

Ja jälle oli päkapikk see, kes lõbusale mänguseltskonnale pidi meelde tuletama, et aeg on loitsusõnad üle korrata, sest muidu võib juhtuda, et jõuluvana ei ärkagi. Oravapoiss hakkaski koos lastega ja kogu hingejõudu kasutades loitsima:

TERE TULEMAST NÜÜD SULLE,

SÕNAJÕUDU ANNA MULLE,

ET MU SÜDAMESSE MAHUKS

KOGU METSA JÕULURAHU.

SINNA SAAVAD PUHTAD HINGED,

MAHA RAPUTAN NÜÜD PINGED.

HEADUSE MA LASEN SISSE –

SEE JÄÄB MINU SÜDAMESSE.

LUBADUS MUL OLGU KINDEL:

AITAN TOITA LOOMI-LINDE.

OLGU PORI, LUMEVALLID –

PUUDELE TEEN IKKA KALLI.

Loitsusõnad lausutud, jõulurahu soovitud, asuti uuesti teele.

Seekord tundus teekond väga pikk ja salapärane. Midagi praksus ja prõgises, kusagil paistsid jõulutuled ja vist isegi üks sooja andev lõke oli pargisügavuses peidus. Kõik metsaelanikud olid ju teinud jõluettevalmistusi. Nüüd oli just paras aeg ka oma taskutes olevad porgandid, kapsad ja muu loomadele suupärane metsa alla poetada.

Pikk tee käidud, leiti suur karukoobas. Esialgu ei julgenud keegi sinna sisse minna, aga selgus, et karupere olid oma külalisi juba märganud. Nad tulid koopasuule, uudistasid ja tervitasid kõiki saabunuid. Tasapisi tuli lastel julgus tagasi ja nad soovisid ka karudele häid jõulupühi, ning andsid neilegi üle päkapikukorvis oleva meepurgi. Karud mõmisesid tänulikkusest ja ei tahtnud nemadki ilma mängulusti jagamata oma uusi sõpru ära saata.

Nii mängitigi seni, kuni päkapikk tuletas jällegi meelde loitsusõnade vajalikkuse. Karupere hakkaski kohe koos lastega loitsima:

TERE TULEMAST NÜÜD SULLE,

SÕNAJÕUDU ANNA MULLE,

ET MU SÜDAMESSE MAHUKS

KOGU METSA JÕULURAHU.

SINNA SAAVAD PUHTAD HINGED,

MAHA RAPUTAN NÜÜD PINGED.

HEADUSE MA LASEN SISSE –

SEE JÄÄB MINU SÜDAMESSE.

LUBADUS MUL OLGU KINDEL:

AITAN TOITA LOOMI-LINDE.

OLGU PORI, LUMEVALLID –

PUUDELE TEEN IKKA KALLI.

Sõnad lausutud, sooviti vastastikku rahulikku jõuluaega ja lapsed koos päkapikuga asusid uuesti teele.

Nüüd kulges teekond mäest üles ja enam polnudki nii kerge. Tuli natuke rassida ja ronida ning natuke võttis isegi hingeldama. Aga üsna pea hakkas eredamalt paistma juba varem märgatud lõkkekuma. Ümber lõkke ümisesid ühed väikesed hallid tegelased. Esialgu ei saadud väga arugi, kellega tegu, aga lähemale jõudes selgus, et hiirepere oli oma soojaku üles pannud ja seal nad nüüd usinalt oma piiksukooriga jõululaule harjutasidki.

See kõik oli nii ilus, et lapsed ja saatjapäkapikk tardusid heldimusest paigale. Ka nemad tahtsid laulda ja kogeda seda imelist jõulurõõmu, mida laulmine endaga kaasa toob. Nii lauldi üheskoos ära mitu ilusat jõululaulu enne, kui hiirepere üldse märkas, kes nende piiksukooriga salapäraselt ühinenud oli.

Kui laulud lauldud, kallistati kohe kõvasti, kõvasti ning lapsed jagasid hiireperele nende maiuspalu. Südamesoojust jagades sooviti üksteisele imelist jõuluaega.

Loomulikult loeti hiirtega koos ka loitsusõnad, mis olid juba kõigile peaaegu pähegi jäänud:

TERE TULEMAST NÜÜD SULLE,
SÕNAJÕUDU ANNA MULLE,
ET MU SÜDAMESSE MAHUKS
KOGU METSA JÕULURAHU.

SINNA SAAVAD PUHTAD HINGED,
MAHA RAPUTAN NÜÜD PINGED.
HEADUSE MA LASEN SISSE –
SEE JÄÄB MINU SÜDAMESSE.

LUBADUS MUL OLGU KINDEL:
AITAN TOITA LOOMI-LINDE.
OLGU PORI, LUMEVALLID –
PUUDELE TEEN IKKA KALLI.

Hiirepere soovis oma uutele sõpradele imelist jõuluaega, ning lehvitude saatel asusid lapsed jälle teele.

Kui päkapikk tuletas vahepeal igaks juhuks meelde, kas nad olid ikka kõikide metsanõia öeldud loomade juures käinud selgus, et hiirepere oligi viimane, keda lapsed otsima pidid. Siit edasi võis teekond suunduda otsejoones jõuluvana talvetare poole. Nii tehtigi, aga sinna minnes imetleti vahepeal ka sihvakaid pargipuid, kes oma imelises ilus ja uhkuses kutsusid kallistama ja endid imetlema. Kogu seltskond kuulatas ja kuulas, mida puudel oli pargisügavuses öelda. Kõrvaga ja kõhuga, kõik meeled avali. Käed kallistamiseks ümber puude, sest ainult nii saab inimhing tunda ja tunnetada metsarahu võlu ja võimsust.

Polnud ime, kui sellel teekonnal kohtuti ka jahimehest ratsanikuga, kes juba mitmed aastad pargielanikele jõulurahu soovimas käib. Et seda näha, pidid lapsed lihtsalt hoolikalt ringi vaatama ja vaikselt hobuse liikumist vaatlema. Kas ja kes lastest hobust nägi, jäigi selgusetuks, sest kõike salapäraselt ja jõulurõõmulist ei saagi välja rääkida. Nii koguneb jõulurõõm südamesse ja jõulurõõmsa südamega on kõigil hea elada.

Aga mida lähemale tarele, seda selgemini nägid lapsed, et veel üks päkapikk tuli nende poole. Nad kohtusid nõiamaja aia ääres ja see päkapikk oli üsna mureliku moega. Kokku saades kuulutas päkapikk, et jõuluvana ikka veel magab ja uuris lastelt, kas nad käisid siili, orava, karu ja hiirepere juures ning kas ikka lausused igal pool loitsusõnu? Lapsed kinnitasid, et tegid kõik heateod nagu vaja ja lausused hoolega kõiki loitsusõnu ning muutusid ise ka üsna kurvaks, kui kuulsid, et jõuluvana polegi veel üles ärrganud.

Aga päkapikul oli uus plaan. Ta teadis, et mis muud, kui ta peab minema ise metsanõia

juurde. Metsanõid tundus olevat oma majakeses päris üksildane. Äkki see üksindus ongi ta nii kurjaks ja õelaks muutnud?! Päkapikk palus lastel hästi vaikselt olla, võttis kaasa jõulukingi, kirja loetud loitsusõnadega kui tõestus tehtust ja asus ise nõia juurde teele.

Natuke oli see teekond hirmutav küll, aga midagi polnud parata. Tuli minna ja eks kogu lasteperegi soovis

oma südames, et ka metsanõial oleksid toredad jõulud ja et ta selles onnikeses ennast enam nii üksildasena ei tunneks.

Metsanõid piilus aknast ja kaugelt oli üsna kõhe vaadata, kuidas päkapikk nõiamajale lähenes. Lapsed olid väga vaikselt ja hoidsid lausa hinge kinni.

Varsti oli näha, et päkapikk tuleb lustlikul tantsusammul tagasi ja nüüd julgesid lapsedki jälle rahulikult hingata. Oi, kui tore oli päkapikult teada saada, et metsanõid polnudki päris nõid, vaid tegelikult üsna heasüdamlik metshaljas, kes tõepoolest tundis ennast väga üksikuna ja oma suures üksinduses oli hakanud igasuguseid riukaid välja mõtlema, et keegi ometi talle külla tuleks. Kui ta nägi päkapikku koos heade jõulusoovide ja kingikotiga enda poole liikumas, siis sulas ta süda koheselt. Päkapikk rääkis, et nõiana käitunud metshaldjas oli külalise üle nii õnnelik, et andis päkapikule kaasa uued loitsusõnad, mis pidid jõuluvana üsna ruttu sügavast unest üles äratama.

Uued loitsusõnad kõlasid nii:

JÕULUVANA, ÜLES ÄRKA,

SÜDAMETES HEADUST MÄRKA.

VÕTA VASTU LAPSED HEAD,

NEID SA HÄSTI TUNNET, TEAD!

Lausudes loitsusõnu ja kuulates päkapiku rõõmsat jutuvada lähenesid lapsed jõuluvana tarele. Ja ennäe imet - jõuluvana ärkaski üles ning rõõmustas lastega kohtumise üle ja nii võis salvide lugemine ning pakkide jagamine alata.

Jõulud on andmise ja jagamise aeg. Jaga Sinagi oma parimaid mõtteid, parimaid soove, parimaid tegusid kõikide sõprade ja sõprade sõpradega. Jagatud rõõm annab topelt tagasi ning täidab nii väikesed kui suured südamed suure õnne ja rõõmuga. Otsi üles üksildased ja leia aega nendega juttu ajada. Ka kõige kibestunum süda sulab, kui avatud hingega minna ja kallistada ning soovida talle imekauneid jõule!

Tarvastu Lasteaia Talvemaajõulujutust sai meie lastele 12.12.20 - 13.12.20 Kärstna mõisapargis seiklusrikas teekond jõuluvanani.

Näitlejad:

Jõuluvanad: Valmar Haava ja Raul Reelend

Jõuluvana abilised - päkapikud: Deena Mäger, Ardo Kantemus, Meelike Ivan

Jutustaja - päkapikud: Merike Tulp, Piret Kuropatkin, Sirje Laks, Kristel Muru, Karmen Lepp, Urve Grossthal, Siret Letlane, Lea Leenurm.

Siilid: Aili Klein, Tuule Vilgelm, Madli Ütsik.

Oravad: Aili Torokvei, Marge Almre, Liisi Maran

Karud: Merit Letlane, Helja Ütsik, Tiina Kullama

Hiired: Reet Järveküla, Tiiu Rõõm, Irja Vell

Korralduskaaskond:

Abi ja tehniline tugi: Aalo Lilloja ja Raul Reelend

Jõuluvana tare ja nõiamaja kujundaja: Katrin Almre

Heatekohviku meeskond: Jana Sild, Imbi Lilloja, Asta Märtson, Kristel Pikkor, Lii Andriainen, Liina Jurn, Maiki Mattis, Aire Kotov, Merike Klein, Heli Almre.

Fotograaf: Külliki Kullama

Oma abiga toetasid Talvemaajõulujutust veel: Urve Kass (Kärstna mõisa perenaine), Ellen Piirak (eraettevõtja), Külli Kuldkepp (Kabelimäe perenaine), Toomas Uibo (jõulurongi vedurijuht) ja Kairi Orumets (koduloomade perenaine, lapsevanem).

Heategevusloterii teostus: Greete Vares, Karoliina Maisla, Katrin Almre, Regina Reelend.

Heategevusloterii toetajad:

Tarvastu Lasteaia lapsevanemad, Tarvastu lasteaia töötajad, Tarvastu Lasteaed, Tarvastu Käsitöökoda, Tarvastu Raamatukogu, Tarvastu Saariku talu, Tere AS, Triinu Magusanurk OÜ, Härra Mesinik OÜ, Riidaja käsitööring, juuksurisalong Hair by Marilyn, Pauliina Käsitööjäätis, Sakala Naiskodukaitse, Norra Päikesesära lasteaed, Paul Meiesaar Photography/Helen Vunder, FIE Imbi Lilloja, Külli Kuldkepp, Raul Reelend, Valmar Haava, Liisi Sutt.

Heategevusloterii lõpuloosimist saab vaadata aadressil:

<https://www.youtube.com/watch?v=qg0jAFQie5A>

Heatekohvikust ja õnneloosist
Kogunes raha 850 eurot, mida kasutatakse rühmadesse
lasteraamatute soetamiseks.

Aitäh!

Jõuluaeg juurde toob valgust ja sära -
lahti on pärani jõulude värav.
Väreleb hinges nüüd imede ootus,
paisutab suuremaks rõõmu ja lootust
(Urve Grossthal)

Rahulikke jõule!

Jõulueri koostasid:

Merike Tulp ja Reet Järveküla

